

หลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อการแสดงออก
ทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น ในเขตจังหวัด
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1*

DHARMA PRINCIPLES AND POLITICIAN PERSONALITIES EFFECTING
THE LOCAL POLITICAL PERFORMANCE IN THE UPPER
NORTHEASTERN REGION

พระสิริรัตนเมธี (บุญเพ็ง ตันตุลา)

Phrasirirat Tananmetee (Boonpeng tantula)

พรสวรรค์ สุตะکان

Pornsawan Sutakan

มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น

The Eastern University of Management and Technology, Thailand

E-mail: psutakhan@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนางค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักการเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนางค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักการเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 3) วิเคราะห์แนวทางของการพัฒนางค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักการเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการส่งตัวอย่างประชากรจำนวน 400 ชุด ผลการวิจัยพบว่าผลสำรวจตัวแปรหลักสี่ประการ และองค์ประกอบด้านรู้จักประมาณ ด้านรู้เวลาและชุมชน ด้านรู้บุคคล และด้านรู้เหตุ มีค่าอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับตัวแปรบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีองค์ประกอบด้านลักษณะที่ขึ้นขอความกังวลผิดปกติ การแสดงความถูกต้องและทักษะการเมืองรวมถึงตัวแปรการแสดงออกทางการเมืองและองค์ประกอบความถูกต้องในการเป็นผู้แทนการเปิดโอกาสและความอดทนต่อการเรียกร้อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกันจากผลวิเคราะห์พบว่าตัวแปรทั้งสามหลักธรรม บุคลิกภาพนักการเมืองและการแสดงออกทางการเมือง มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ดังนั้นสรุปได้ว่าตัวแปรหลักธรรม บุคลิกภาพนักการเมืองและการแสดงออกทางการเมืองมีความสัมพันธ์

* Received 19 March 2020; Revised 9 May 2020; Accepted 16 May 2020

สอดคล้องกันมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 จากผลวิเคราะห์พบว่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ต่อตัวแปรตามการแสดงออกทางการเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยมีตัวแปรอิทธิพลประกอบด้วยลักษณะที่ชื่นชอบ ความกังวลผิดปกติ ทักษะการเมือง รวมถึงรู้เวลาและชุมชน อันเป็นตัวแปรองค์ประกอบของหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมือง ทั้งนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนร่วมกันได้ร้อยละ 64.0

คำสำคัญ: หลักธรรม, บุคลิกภาพ, การแสดงออกทางการเมือง, นักการเมืองท้องถิ่น

Abstract

The objectives of this article were to: 1) Study the development of the components of the Dharma principles and the personality of politicians that affect the political results Case study of local politicians in the upper northeast province 1 2) Study the relationship between the development of the components, principles, and politician personality that affects the political results. Case study of local politicians in the upper northeast province 1 3) Analyze guidelines for the development of the components, principles, and politician personality that affect the political outcome Case study of local politicians in the upper northeast province 1 using questionnaires as a tool for data collection by sampling 400 sets of population The survey results showed that the seven qualities of a good man (Sappurisadharma) and their components, namely knowing how to be temperate, knowing how to choose and keep time, knowing the society, knowing the individual, and knowing the cause were very high. As well as the components of the politician personalities comprising the preferential characters, the unusual anxiety, the righteousness, and the political skills, including the political performance and its components namely the legitimacy of representatives, the giving of opportunities and the resistance to public complaints were very high regards. From the analysis, it revealed the three variables, namely, the Dhamma principles, the politician personality and the political performance indicated the positive and the same direction with statistical significance .01 level. Consequently, the relationship between the Dhamma principle, the politician personality, and politician performance were consistent with statistical significance .01. Therefore, the forecast coefficient on variables according to political results was statistically significant .05 based on the influence variables, namely the preferential characters, the unusual anxiety,

the political skills, the politician personalities, and the part of Dharma principles; knowing how to choose and keep time, and knowing the society, which were explainably 64 percent of covariation of the regression model.

Keywords: Principle, Personalities, Political Expression, Local Politician

บทนำ

ในยุคที่การเมืองมีการแข่งขันรุนแรงเช่นในปัจจุบันนี้นักการเมืองมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกที่ดีประทับใจ เชื่อถือและศรัทธาอันจะนำมาสู่คะแนนเสียงเพื่อให้ชนะการเลือกตั้งโดยสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความประทับใจให้กับประชาชนนั้นคือการที่นักการเมืองมีบุคลิกภาพและภาพลักษณ์ที่ดี เพื่อให้ประชาชนเข้าใจการสร้างภาพลักษณ์ของนักการเมืองอันจะนำมาสู่การตัดสินใจก่อนการตัดสินใจเลือกนักการเมืองคนนั้นให้เข้ามาทำหน้าที่แทนตนในรัฐสภาการปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นการปกครองที่ดีระบอบหนึ่งแม้ว่าจะไม่ใช่ระบอบการปกครองที่ดีที่สุดก็ตาม ทั้งนี้เพราะการปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นระบอบที่เน้นหนักให้ความสำคัญกับประชาชนมากที่สุดเป็นระบอบที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองในขณะเดียวกันก็ได้ยึดหลักการว่าประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยซึ่งเป็นอำนาจอสูงสุดในการปกครองประเทศ (พิมพ์พิมล นวชัย, 2560)

ประเทศไทยนั้นเป็นสังคมหนึ่งซึ่งยอมรับพระพุทธศาสนาและได้รับการหล่อหลอมจากหลักธรรมคำสอนในพระพุทธศานามายาวนานวิถีชีวิตของคนไทยส่วนใหญ่ตั้งแต่กำเนิดจนถึงตายจึงเกี่ยวโยงสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระพุทธศาสนาแต่เมื่อสังคมโลกเปิดกว้างขึ้นทั้งในด้านสื่อสารมวลชนเศรษฐกิจ การเมืองและวัฒนธรรมจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่นำพาให้สังคมไทยก้าวเข้าไปสู่กระแสแห่งยุคโลกาภิวัตน์ส่งผลให้สังคมไทยต้องเผชิญกับภาวะวิกฤติในหลาย ๆ ด้าน (เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา, 2551)

ในปัจจุบันสังคมไทยได้เข้าสู่กระบวนการเปลี่ยนแปลงในด้านการเมืองและนักการเมืองได้พัฒนาตนเองพร้อมกับการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับบริบทเพื่อเตรียมความพร้อมในด้านการลงสมัครรับเลือกตั้งของของนักการเมือง ในสังคมไทยคุณสมบัติของการเป็นนักการเมืองที่ดีที่เหมาะสมกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยผู้นำที่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้อย่างกว้างขวางความสามารถในการวางศิลปะปฏิบัติงานให้ผสมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมทั้งบุคคล เวลา สถานที่ และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สำหรับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยนี้นักการเมืองถือเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศโดยประชาชนเป็นผู้มอบอำนาจของตนให้แก่ักการเมืองเพื่อทำหน้าที่แทนจึงเป็นเรื่องปกติที่ประชาชนจะคาดหวังว่านักการเมืองที่ตนไว้วางใจมอบอำนาจให้ทำหน้าที่แทนจะต้องเป็นผู้ที่มี

ความซื่อสัตย์สุจริตมีความรับผิดชอบพูดจริงทำจริงตามที่ได้ให้คำมั่นไว้กับประชาชนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว (สัญญา เคนาภูมิ, 2558)

จะเห็นได้ว่าบุคลิกภาพของนักการเมืองที่มีความโดดเด่นในการบริหารบ้านเมืองที่จะทำให้เกิดผลทางการเมืองจึงต้องการความไว้วางใจความเชื่อถือและการสนับสนุนจากประชาชนในการเลือกตั้งเพื่อจะได้เข้ามาบริหารประเทศ ซึ่งนอกจากคุณสมบัติของการเป็นนักการเมืองที่ดีแล้วจำเป็นต้องมีบุคลิกภาพที่ดีในสายตาของประชาชนด้วยจึงจะได้รับการเลือกตั้งให้เข้ามาทำงานในรัฐสภาได้ที่ประชาชนได้เห็นผลงานทางการเมือง อาจกล่าวได้ว่าบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลทางการเมืองหรือพรรคการเมืองมีอิทธิพลสำคัญต่อการได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนการที่นักการเมืองหรือพรรคการเมือง ที่มีบุคลิกภาพที่ดีและมีการบริหารประเทศตามนโยบายที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนที่แท้จริงรวมทั้งมีผลทางการเมืองที่ดีในความรู้สึกของประชาชนจะมีผลต่อคะแนนเสียงของการเลือกตั้งครั้งต่อไปในที่สุดประชาชนเองต้องเป็นผู้คิดวิเคราะห์หาสิ่งที่ได้รับรู้หรือภาพที่เห็นที่เกี่ยวข้อง การปกครองในระบอบประชาธิปไตย (ธนศวร์ เจริญเมือง, 2550); (ลิขิต ธีระเวคิน, 2553); (สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2554)

บุคลิกภาพนับเป็นหัวใจสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวขององค์กร ซึ่งบุคลากรที่ถือได้ว่ามีคุณภาพนอกจากจะต้องมีทักษะประสบการณ์และความรู้ความสามารถในการทำงานตามภาระหน้าที่แล้วควรต้องมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมสอดคล้องกับงานด้วย นอกจากองค์กรจะต้องการผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในการทำงานแล้วยังต้องการผู้บริหารที่มีความเป็นผู้นำที่จะนำพาองค์กรให้ก้าวหน้าได้

กล่าวโดยสรุปแล้วลักษณะของนักการเมืองที่มีหลักธรรมะในระบบการเมืองกับการแสดงออกทางการเมืองเป็นแบบแผนเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันโดยมีกฎเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติและใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสันติและเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิถีการได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองและการบริหารราชการแผ่นดินโดยใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 ที่ก่อให้เกิดการแสดงออกทางการเมืองโดยมีการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ในการบริหารประเทศในการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดเป็นผลงานทางการเมืองของผู้นำที่มีบุคลิกภาพทางการเมืองเป็นเรื่องผลลัพธ์ทางการเมือง

ดังนั้น ผู้ศึกษาวิจัยจึงตระหนักถึงเรื่องลักษณะของบุคลิกภาพทางการเมืองของนักการเมืองว่ามีหลักธรรมะที่จะเกิดการแสดงออกทางการเมืองอย่างไร อะไรคือมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของนักการเมือง และยังเป็นการแสดงให้เห็นว่ามีความรับผิดชอบต่อประชาชน เพื่อให้เกิดผลทางการเมืองอีกด้วย และอีกทั้งยังรวมถึงบทบาทพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เป็นคุณลักษณะบุคลิกภาพของนักการเมืองที่มีหลักธรรม ในระบอบประชาธิปไตยจึงจะส่งผลให้การเมืองของไทยดีขึ้น และส่งผลให้มีการทุจริตหรือการใช้อำนาจในทางที่ผิดของนักการเมืองน้อยลงไปได้บ้างไม่มากนักน้อย หรืออาจจะหมดไปจากประเทศที่เรียกตนเองว่าเป็นประเทศแบบประชาธิปไตย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาองค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักรบเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักรบเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาองค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักรบเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักรบเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1
3. เพื่อวิเคราะห์แนวทางของการพัฒนาองค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักรบเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักรบเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบวิธี วิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) คือ วิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยในแต่ละขั้นตอนของการวิจัย ดังต่อไปนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะกรอบความรู้ ทฤษฎี และหลักการสำคัญของการพัฒนาองค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักรบเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมืองกรณีศึกษานักรบเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยใช้กรอบแนวคิดว่าด้วยการวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis) เอกสารที่ใช้ประกอบการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีทั้งเอกสารชั้นต้น (Primary Sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) ส่วนกรณีเอกสารชั้นรองนั้นประกอบไปด้วย หนังสือ วิทยานิพนธ์ บทความ งานวิจัย เป็นต้น ซึ่งผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารหลักฐานดังกล่าวข้างต้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามหลักการและแนวคิดเพื่อที่จะนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาต่อไป

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยนี้ใช้องค์การบริหารส่วนตำบลภายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 เป็นหน่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล (Unit of Analysis) โดยมีประชากร (Population) ที่ใช้วิจัยในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 ของประเทศไทย ประกอบไปด้วย จังหวัดเลย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดอุดร จังหวัดบึงกาฬ และจังหวัดหนองคาย มีจำนวนประชากรในพื้นที่รวมทั้งหมด 3,584,660 คน (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1, 2555) ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนทั้ง 400 คน โดยใช้คำนวณตามสูตร (Yamane, T., 1973) โดยได้แจกแบบสอบถามไป จำนวน 400 ฉบับ ได้แบบสอบถามครบตามจำนวนแต่

แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ในการวิจัยในครั้งนี้มีจำนวน 400 ฉบับ ผู้วิจัยจึงได้นำไปวิเคราะห์ข้อมูล (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

ขอบเขตด้านเวลาและสถานที่ การวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลระหว่างเดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2562 ถึง พฤศจิกายน พ.ศ. 2562 โดยมีประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 ของประเทศไทย ประกอบด้วย จังหวัดเลย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดอุดร จังหวัดบึงกาฬ และจังหวัดหนองคาย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อการแสดงออกทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น ในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศชาย โดยคิดเป็นร้อยละ 73.8 จากผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 378 คน ส่วนร้อยละ 68.6 มีสถานภาพการสมรส และร้อยละ 47.9 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ในขณะที่ลักษณะข้อมูลด้านอายุพบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 41.8 มีอายุระหว่าง 30 - 40 ปี

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาองค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักการเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 การพัฒนาองค์ประกอบหลักสัปปุริสธรรม 7 และบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมืองนั้นประกอบด้วย ปัจจัยด้านรายได้ต่อเดือน การประกอบอาชีพพร้อมกับ ลักษณะที่ชื่นชอบ ทักษะการเมือง ความอดทนต่อการเรียกร้อง พร้อมกับตัวแปรหลักสัปปุริสธรรม 7 ด้านรู้เวลาและชุมชน ทั้งนี้มีอิทธิพลต่อการพยากรณ์แบบจำลองการพัฒนาน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาองค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักการเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1

2.1 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นตรงกันระดับปานกลางถึงมากจำนวน 8 กลุ่มคำ โดยมีค่าร้อยละระหว่าง 50.0 - 75.0 และมีค่าเฉลี่ยผลรวมลักษณะที่ชื่นชอบเท่ากับ 4.05 ค่ามัธยฐาน 4.00

2.2 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับความกังวลผิดปกติด้อยในระดับมาก และมีค่าเฉลี่ย 3.86 ค่ามัธยฐาน 4.00 ส่วนค่าและกลุ่มค่าที่ตรวจสอบได้มีจำนวน 4 กลุ่มค่าที่มีความถี่และค่าร้อยละอยู่ในระดับปานกลางระหว่าง ร้อยละ 50.0 ถึง 65.0

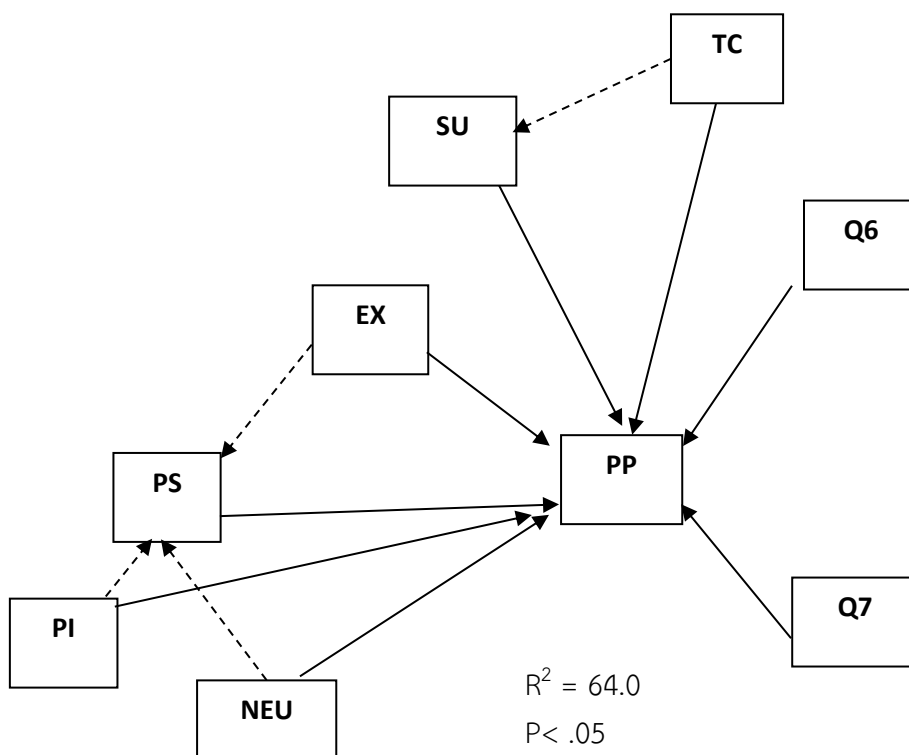
2.3 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับทักษะการเมืองอยู่ในระดับมาก และ มีค่าเฉลี่ย 4.37 ค่ามัธยฐาน 4.00 ส่วนค่าและกลุ่มค่าที่ตรวจสอบความถี่และหาค่าร้อยละ จำนวน 4 กลุ่มค่ามีค่าร้อยละอยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง

3. เพื่อวิเคราะห์แนวทางของการพัฒนาองค์ประกอบหลักธรรมและบุคลิกภาพ นักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมือง กรณีศึกษานักการเมืองท้องถิ่นในเขตจังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่างมีความเห็นเกี่ยวกับหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อ การแสดงออกทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น ในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน 1 อยู่ในระดับมากทุกองค์ประกอบ ทั้งองค์ประกอบรู้เวลาและชุมชน ความกังวล ผิดปกติ ลักษณะที่ชื่นชอบ และทักษะการเมือง ซึ่งแสดงได้ชัดว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิง คุณภาพสนับสนุนผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและ ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์แนวทางผลทางการเมือง โดยใช้แนวคิดหลักสัปปุริส ธรรม 7 กับแนวคิดบุคลิกภาพทางการเมืองเป็นฐาน สรุปเป็นโมเดลความสัมพันธ์เชิงเหตุและ ผลของผลทางการเมืองในบริบทของสังคมไทยได้

ตัวแปรหลักสัปปุริสธรรม 7 และองค์ประกอบรู้เวลา และชุมชน รู้บุคคล รู้เหตุ และ รู้ประมาณ มีค่าอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับตัวแปรบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีองค์ประกอบ ด้านลักษณะที่ชื่นชอบ ความกังวลผิดปกติ การแสดงความถูกต้อง และทักษะการเมือง รวมถึง ตัวแปรการแสดงออกทางการเมืองและองค์ประกอบ ความถูกต้องในการเป็นผู้แทน การเปิด โอกาส และความอดทนต่อการเรียกร้อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน

การพัฒนาองค์ประกอบหลักสัปปุริสธรรม 7 และบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อการ แสดงออกทางการเมืองมีองค์ประกอบอิทธิพลประกอบด้วย ลักษณะที่ชื่นชอบ ความกังวล ผิดปกติ ทักษะการเมือง รวมถึง รู้เวลาและชุมชน ซึ่งมีค่าประสิทธิพยาการณ์อยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ภาพที่ 1 การพัฒนาองค์ประกอบของแบบจำลอง

จากภาพประกอบ สรุปได้อีกครั้งหนึ่งถึงการพัฒนาองค์ประกอบหลักสัปปุริสธรรม 7 และบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อผลทางการเมืองนั้นประกอบด้วย ปัจจัยด้านรายได้ ต่อเดือน การประกอบอาชีพพร้อมกับ ลักษณะที่ชื่นชอบ ทักษะการเมือง ความอดทนต่อการเรียกร้อง พร้อมกับตัวแปรหลักสัปปุริสธรรม 7 ด้านรู้เวลาและชุมชน ทั้งนี้มีอิทธิพลต่อการพยากรณ์แบบจำลองการพัฒนานี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาหลักธรรมและบุคลิกภาพนักการเมืองที่มีผลต่อการแสดงออกทางการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น ในเขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1 นั้น ประกอบด้วยความรู้เวลาและชุมชน ความกังวลผิดปกติ ลักษณะที่ชื่นชอบ และทักษะการเมือง ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนร่วมกันได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และยังมีสัมประสิทธิ์พยากรณ์ต่อตัวแปรได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นองค์ประกอบ

อิทธิพลทั้ง 4 เป็นประเด็นที่ต้องนำมาอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ประโยชน์ในทางปฏิบัติมากขึ้นดังต่อไปนี้

1. การรู้จักเวลาและการรู้จักชุมชน กับหลักธรรมสำหรับนักการเมือง ซึ่งสำหรับกรณีนี้ประกอบด้วยการรู้เวลาเหมาะสมในการทำงาน รู้ระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ มีกำหนดเวลาในการปฏิบัติงานให้บรรลุ มีมารยาทในการประพัตต่อชุมชน รู้กิริยาในการเข้าหาชุมชน และการรู้ประโยชน์ที่ต้องเข้าหาเป้าหมาย โดยที่การรู้ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของหลักธรรมที่ช่วยให้นักการเมืองท้องถิ่นทุกระดับได้ใช้ความรู้ของตนที่มีอยู่ในการเข้าหาชุมชนตามช่วงเวลาที่เหมาะสมโดยเฉพาะในยามที่ชุมชนกำลังเผชิญอยู่กับความยากลำบาก ทั้งที่เกี่ยวกับปัญหาการประกอบอาชีพ และการแพร่ระบาดของยาเสพติด หรือปัญหาการคุกคามของโจรผู้ร้าย และการพนันทุกรูปแบบที่เข้ามาบ่อนทำลายความสงบของชุมชน ซึ่งลำพังอาศัยแต่เพียงเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองแต่เพียงฝ่ายเดียว ย่อมไม่ช่วยให้ชุมชนได้รับความสงบสุขกลับคืนมาได้ นอกเสียจากต้องอาศัยนักการเมืองท้องถิ่นทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ต้องยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือ มิใช่จะเข้าหาชุมชนแต่เฉพาะช่วงที่ตนเองหาเสียงหรือการเข้ามาเพื่อหวังประโยชน์ส่วนตนแต่เพียงฝ่ายเดียวที่นอกจากเป็นการปลุกฝังค่านิยมที่ไม่ถูกต้องให้แก่ประชาชนในพื้นที่แล้วยังเป็นตัวทำลายความมั่นคงของสังคมแบบประชาธิปไตยที่มีพื้นฐานตั้งอยู่บนสิทธิและเสรีภาพที่เท่าเทียมกันเป็นหลักเพราะฉะนั้นการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับเวลาและการเข้าหาชุมชนได้อย่างเหมาะสมลงตัว นักการเมืองท้องถิ่นสามารถพัฒนาขึ้นมาได้จากการออกเยี่ยมราษฎร การจัดตั้งศูนย์บรรเทาทุกข์รวมถึงการรวบรวมปัญหาของประชาชนในพื้นที่แล้วนำมาใช้ในการตัดสินใจประกอบกิจกรรมการเมืองอื่นที่นำไปสู่การแก้ไขปัญหาที่รวบรวมมาได้จากประชาชนซึ่งด้วยเหตุนี้ การรู้เวลาและชุมชนเป็นหลักธรรมสำคัญสำหรับนักการเมืองท้องถิ่นที่ได้หวังประโยชน์แต่ส่วนตนเพียงฝ่ายเดียว และจากผลวิจัยนี้ มีความสอดคล้องผลวิจัยของ จตุพล ดวงวิจิตร และประยูร สุยะใจ ที่ค้นพบความสัมพันธ์เชิงอิทธิพลขององค์ประกอบด้านรู้เวลาและชุมชนมีผลกระทบต่อการพัฒนาชุมชนให้มีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น โดยมีผู้นำองค์กร และผู้ปกครองท้องถิ่นรู้จักใช้ประโยชน์จากเวลาและการเข้าหาชุมชนอย่างผู้มีปัญญาแล้วนำเอาทรัพยากรทุกชนิดที่มีอยู่ในชุมชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาชุมชน หรือหมู่บ้านที่ตนเองเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการใช้บทบาทของตนในฐานะนักการเมือง หรือนักปกครองท้องถิ่นในการสร้างโอกาสในการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ได้เข้ามาใช้พลังของแต่ละคนสำหรับสร้างความเจริญให้แก่ชุมชนของตนตั้งแต่การจัดทำหมู่บ้านเข้มแข็ง หรือหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง ไปจนถึงการพัฒนาคนในหมู่บ้านให้รู้จักค่านิยมในการพึ่งพาตนเองตามหลักของสังคมแบบประชาธิปไตย ซึ่งด้วยข้อค้นพบนี้แสดงชัดถึงอิทธิพลของปัจจัยด้านรู้เวลาและชุมชนส่งผลกระทบต่อตัวนักการเมืองหรือผู้ปกครองท้องถิ่นทั้งในด้านการพัฒนาบุคลิกภาพและผลปฏิบัติงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (จตุพล ดวงวิจิตร และประยูร สุยะใจ, 2559)

2. ความกังวลผิดปกติและบุคลิกภาพนักการเมือง เกี่ยวข้องกับความพยายามในการรักษาสภาพจิตใจมั่นคง สามารถควบคุมอารมณ์ได้ทุกสถานการณ์การวางตนได้เหมาะสมกับสถานการณ์การพัฒนาความสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีและการพัฒนาความสามารถทำงานภายใต้สถานการณ์ที่กดดันซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจต่อสภาพของอารมณ์ของตน ไปจนถึงการพัฒนาความอดทนที่มีต่อสิ่งเร้าที่เข้ามาช่วยจากภายนอก ให้กลายเป็นเหตุของความวุ่นวายใดได้และด้วยเหตุแห่งความประพฤติดังกล่าวนี้นักการเมืองท้องถิ่นจำเป็นต้องหันกลับมาพัฒนาตนเองเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ให้อยู่บนพื้นฐานของความสงบและตั้งอยู่บนสันติภาพความมีเหตุมีผลอันสมควรพอสำหรับการตัดสินใจลงมือปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ นักการเมืองทุกระดับมักเข้าไปเกี่ยวกับอำนาจการใช้อำนาจในการตัดสินใจเพื่อยังประโยชน์ส่วนตนหรือประโยชน์ของส่วนรวมอีกทั้งยังมีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพย์สินของแผ่นดินทั้งที่อยู่ในรูปของการจัดสรรงบประมาณหรือการสรรหาบุคคลเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรซึ่งล้วนแต่เป็นเหตุที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนได้ง่ายเพราะฉะนั้นการควบคุมอารมณ์ให้ตั้งอยู่ในความสงบ การพิจารณาหาเหตุหาผลตามสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นโดยปราศจากอารมณ์หรือความรู้สึกนึกคิดที่เป็นของตนกลายเป็นคุณลักษณะ หรือบุคลิกภาพสำคัญที่นักการเมืองท้องถิ่นจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาคือเริ่มต้นตั้งแต่การรู้จักอารมณ์ของตนเอง การเคลื่อนไหวของอารมณ์และการทำงานหรือปฏิกิริยาที่ต่อเนื่องจากการเกิดอารมณ์ทุกชนิดโดยมิได้ให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมภายนอกแต่อย่างใด ทั้งนี้เนื่องจากเป็นเพียงสิ่งเร้าจากภายนอกเท่านั้น ส่วนการตัดสินใจจำแนกระหว่างสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำนั้นขึ้นอยู่กับสภาพอารมณ์ของนักการเมืองท้องถิ่นแต่เพียงผู้เดียว เพราะฉะนั้นในทางปฏิบัติแล้ว การพัฒนาบุคลิกภาพของนักการเมืองท้องถิ่นด้านการควบคุมอารมณ์จำเป็นต้องพัฒนาความรู้เกี่ยวกับอารมณ์ที่อยู่ภายในจิตใจของนักการเมืองท้องถิ่นแต่ละคนและทำความเข้าใจถึงธรรมชาติของทุกอารมณ์ที่เข้ามา เพื่อป้องกันเป็นเหตุของความผิดพลาดใดได้จากบุคลิกภาพนักการเมืองท้องถิ่น ซึ่งจากผลวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของ อริสา เหล่าวิชา ที่ค้นพบค่าเฉลี่ยระดับปานกลางการแสดงออกทางอารมณ์ของนักการเมืองและการส่งผลกระทบต่อการใช้ปัญหาของราษฎรได้อย่างสร้างสรรค์ภายใต้พฤติกรรมแสดงออกทางอารมณ์ของนักการเมืองเหล่านั้น โดยเฉพาะการรู้จักในทุกอารมณ์ของตนเอง และสามารถควบคุม หรือกำกับอารมณ์ที่มีอยู่ในขณะนั้นได้เหมาะสมกับเวลา สถานที่ และโอกาส นอกจากนั้นแล้ว ความเป็นนักการเมืองท้องถิ่นยังรู้จักใช้อารมณ์ของตนไปกับการสร้างความสงบสุข ใช้อารมณ์ไปกับการแก้ไขปัญหาการประกอบอาชีพของราษฎร หรือการใช้อารมณ์ไปกับความมุ่งมั่นในการแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนได้ตามความคาดหวังคือประชาชนมีความอยู่ดีกินดีในขณะที่ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของนักการเมืองยังเป็นเครื่องป้องกันปัญหาการประพฤติดีมิชอบโดยเฉพาะการทุจริตในหน้าที่ รวมไปถึงการกดขี่ประชาชนเพราะฉะนั้นปัจจัยด้านการควบคุมอารมณ์เป็นทั้งความสามารถและบุคลิกภาพ

นักการเมืองท้องถิ่นที่ต้องเร่งพัฒนาเพื่อให้แสดงต่อผลทางการเมืองในเชิงบวกมากกว่าผลปฏิบัติงานด้านลบ (อริสา เหล่าวิชา, 2556)

3. ลักษณะที่ชื่นชอบกับการพัฒนาบุคลิกภาพนักการเมืองท้องถิ่นให้ส่งผลทางการเมืองอย่างสร้างสรรค์ หรือการสร้างความสำเร็จให้เกิดขึ้นในชุมชนได้ชัดในทางปฏิบัติ คือ ประชาชนมีสภาพอยู่ดีกินดี และมีความสุขจากการดำรงชีวิตเป็นพลเมืองดีของชุมชน โดยมีลักษณะที่ชื่นชอบ ดังต่อไปนี้ มีความรับผิดชอบต่องานที่ต้องมีผลเกิดขึ้น มุ่งเน้นผลงานเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ยึดแน่นแจ่มใส สามารถหักทลายทุกคนอย่างเป็นกันเองเสียสละประโยชน์ส่วนตน มีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีความสามารถในการสื่อสารมีความสามารถในการทำงานเป็นทีมและทำงานร่วมกับคนอื่นได้ทั้งในและนอกองค์กรโดยเฉพาะความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะตัวแทนของประชาชนรวมถึงความสามารถในการสื่อสารคือสามารถสนทนาพูดคุยได้กับประชาชนทุกคนในทุกกรณี ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเรากลับพบว่า นักการเมืองท้องถิ่นมิได้มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติหน้าที่แทนประชาชนในพื้นที่ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนทั้งที่สัมพันธ์กับรายได้ ปัญหาค่าครองชีพไปจนถึงการดำเนินชีวิตที่ปลอดภัย ซึ่งจากผลวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของโรจนิทร์ ศรีปองพันธ์ และคณะ ที่ได้ค้นพบความสำเร็จของการบริหารจัดการองค์กรท้องถิ่นอย่างเป็นระบบมีผลกระทบต่อผลการปฏิบัติงานทางการเมืองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยเฉพาะการจัดระบบทางการศึกษา การรักษาสภาพแวดล้อม การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนและการจัดวางระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่ปลอดภัยให้แก่ประชาชนในพื้นที่ นอกจากนั้นแล้วการแสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อในฐานะนักการเมืองท้องถิ่นยังได้มีการจัดกิจกรรมเพื่อการพัฒนา โดยเฉพาะการพัฒนาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในรูปของการจัดกลุ่มอาสา การจัดตั้งศูนย์ภาษาไปจนถึงการส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่ได้ร่วมกันกำจัดขยะอย่างเป็นระบบอีกด้วย เพราะฉะนั้นการแสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อในการปฏิบัติหน้าที่อย่างแข็งขันของนักการเมืองท้องถิ่นนั้น นอกจากจะช่วยให้ชุมชนมีความน่าอยู่มากขึ้นแล้วยังมีผลกระทบต่อความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนักการเมืองท้องถิ่นผู้มีความเข้าใจในปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน (โรจนิทร์ ศรีปองพันธ์ และคณะ, 2561)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การที่นักการเมืองมีทักษะการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่นที่ส่งผลการแสดงออกทางการเมือง โดยเฉพาะการมีความรู้ทางการเมืองและการปกครองไปจนถึงการมีไหวพริบ ปฏิภาณ ทักษะ ทันทเหตุการณ์ การมีความรู้ ความสามารถในการวางแผน และการมีวิสัยทัศน์ ถือได้ว่ามีความสัมพันธ์กันทั้งสามองค์ประกอบหลักสัปปุริสธรรม 7 และบุคลิกภาพนักการเมืองซึ่งมีผลต่อการแสดงออกทางการเมืองของนักการเมือง และเป็นผู้มองการณ์ไกลน้อยเฉพาะการมี

ปฏิภาณและไหวพริบต่อการเผชิญหน้ากับทุกปัญหาที่เกิดขึ้นภายในท้องถิ่นของตน ทำให้นักการเมืองท้องถิ่นจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ทั้งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง รู้จักคน ไปจนถึงการรู้จักสภาพแวดล้อมในชุมชนของตนเองนั้นอย่างชัดเจนทั้งนี้เพราะการมีปฏิภาณ และไหวพริบช่วยให้นักการเมืองรู้เท่าทันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมภายนอก หากแต่ปฏิภาณและไหวพริบที่แท้จริงคือการรู้จักตนเองของนักการเมืองท้องถิ่นทั้งระดับความรู้ ทักษะ และความสามารถในการจัดการกับทุกปัญหาให้ประสบความสำเร็จไปด้วยความเรียบร้อยสมบูรณ์ดี คือไม่ส่งผลกระทบแต่อย่างใดจากการตัดสินใจแก้ไขปัญหานั้นในการบริหารทางการเมืองได้ดี

ควรมีการแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมและควรนำเสนอข้อมูลที่เป็นจริงเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องหรือรัฐบาลได้รับรู้ปัญหาและความต้องการที่แท้จริงจะได้นำไปแก้ไขได้ตรงประเด็นนอกจากนี้ยังต้องการให้นักการเมืองแสดงกริยามารยาทที่เหมาะสมในสภาไม่ควรแสดงโทรมอง พุดจาหยาบคาย หรือออกนอกห้องประชุม เมื่อไม่พอใจหรือมีความคิดเห็นไม่ตรงกับความคิดเห็นของตนเอง ซึ่งที่ผ่านมาพฤติกรรมดังกล่าวอาจมีปรากฏในตามสื่อต่าง ๆ ทั้งโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ประชาชนส่วนใหญ่จึงมีความต้องการให้นักการเมืองตระหนักถึงจริยธรรมในสภาโดยเฉพาะการแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมเพราะนักการเมืองเป็นผู้นำทางความคิดและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชนและประชาชนทั่วไปได้เป็นอย่างดีต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จตุพล ดวงวิจิตร และประยูร สุยะใจ. (2559). การบูรณาการหลักการบริหารเชิงพุทธในการส่งเสริมการขับเคลื่อนองค์กรชุมชนในกลุ่มน้ำแม่กลองตอนล่าง . วารสารการจัดการธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา, 5(1), 63 – 83.
- ธเนศวร์ เจริญเมือง. (2550). 100 ปี การปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. 2440-2540. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สุริยวิทยาสานส์.
- พิมพ์พิมล นวชัย. (2560). รูปแบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตย. เรียกใช้เมื่อ 20 เมษายน 2560 จาก <http://wanwila.exteen.com/20130523/entry-1>
- โรจนิษฐ์ ศรีป้องพันธ์ และคณะ. (2561). บทบาทของนักการเมืองท้องถิ่นในการบริหารจัดการในเขตเทศบาลเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ . วารสาร ธุรกิจปริทัศน์, 10(2), 39 - 54.
- ลิขิต อีระเวคิน. (2553). การเมืองการปกครองของไทย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2554). การเมือง: แนวคิดและการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สมาธรรม.

- สัญญา เคนาภูมิ. (2558). วิถีพอเพียงวิถีประชาธิปไตย : กรณีศึกษาชุมชนตำบลโคกพระ ตำบลมะค่าและตำบลกุดไผ่จ้อย อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม. วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์, 4 (2) (ฉบับพิเศษ) : พฤษภาคม – สิงหาคม 2558 , 56 – 72.
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 1. (2555). สภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัด. เรียกใช้เมื่อ 27 พฤศจิกายน 2561 จาก http://www.osmnortheast-n1.moi.go.th/ud/index.php?option=com_content&view=article&id=54&Itemid=87
- อริสา เหล่าวิทยา. (2556). ภาพลักษณ์นักการเมือง. วารสารนักบริหาร, 33(2), 57-62.
- เอก ตังทรัพย์วัฒนา. (2551). คำและความคิดในรัฐศาสตร์ร่วมสมัย เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร: วี. พรินท์.
- Yamane, T. (1973). Statistics: An Introductory Analysis, Third edition. New York: Harper and Row Publication.